

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník X.
Júl
2007

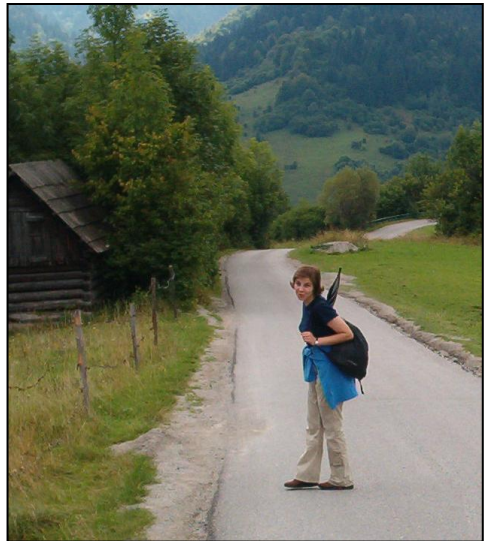
Mesačník farnosti sv. Martina z Tours
Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 7

Pamätať si cestu

Arabské príslovie hovorí, že nezabúdiť, znamená pamätať si cestu. Z tohto dôvodu sa kultúrne národy snažia mapovať svoju históriu a učiť ju mladé generácie. Tam, kde je takéto poznanie, je väčšia pravdepodobnosť, že sa zrodí aj láska k svojmu národu, aj láska k priestoru, kde žijeme. Čím je pamäť obsažnejšia, tým viac môžeme hovoriť o svojej národnej identite. Podobne ako v bežnom živote – čím viac človek vie o svojom živote, tým viac môže povedať „toto všetko som ja, to všetko je môj život“. Je to veľký rozdiel oproti človeku, ktorý stratí všetky spomienky, niekedy dokonca aj spomienku na vlastné meno.

Cirkevný kalendár nás v mesiaci júl viackrát vedie k našim dejinám a veľkým ľuďom v nich. Sú tam sviatky Cyrila a Metoda (vierozvestov), Andreja – Svorada a Benedikta (pustovníkov, ktorí žili pri Trenčine a pri Nitre), sv. Gorazda a spoločníkov (učeníci Cyrila a Metoda, v podstate prví slovenskí svätci). Viem, že niekedy sa nám pomerne ťažko pamätajú veci z dávnej histórie, hoci aj tvoria našu národnú identitu (a hoci by sa aj patrilo ich

vedieť). Nie je mojím cieľom teraz opakovať históriu. Len by som chcel pripomenúť, ako funguje pamäť aj z hľadiska viery. Opakujeme si príbehy – biblické, príbehy svätcov, príbehy veľkých mysliteľov – nie len preto, aby sme mali informácie, ale preto, aby boli teraz zdrojom sily. Ale snažíme sa pripomínať si aj bolesti ľudí dneška - to, kde trpia, kde sú ponížovaní... Opäť, robíme to preto, aby nás pohýnali. Toto opakovanie nesie v sebe okrem minulosti aj akúsi spomienku

Podnety z tlače

Môže nám pomôcť iba náročnosť

Psychológia súčasnosti je vyrábať a zarábať a vedľajšie stránky tohto procesu – zničenie ovzdušia a ľudských vzťahov, to si netreba všimnúť. Zdá sa, že zahynieme v smrade a duševnom rozklade. Všetky viny a hriechy náboženstiev (na ktoré upozorňujú ateisti právom) vyzerajú ako nič oproti hriechom a katastrofám, ktoré spôsobuje ľudský rozum. Keď vychádzame len zo situácie na trhu a v politike, vytratia sa nám morálne princípy, hodnoty. Pravda tiež. Starí grécki filozofi hovorili, že pravda sa rada skrýva. Tým zároveň povedali, že pravda existuje, iba ju treba hľadať. Dnes ľudia hľadajú víťazstvo, bohatstvo a moc. V umení a literatúre duch trhu hovorí, že keď chceš písať, piš veci, ktoré sa predávajú, ktoré ľudia radi čítajú. Veď písanie je aj školou čitateľov. V škole si žiak nemôže až tak rozkazovať, čo sa bude učiť. Keby to tak bolo, mali by sme viac nevzdelancov, ako ich máme dnes. Čítanie mimo školy sa chápe iba ako zábava a knižky, v ktorých sa čitateľ môže dozvedieť viac, azda nájsť aj poučenie pre svoj život, ostávajú často bokom. Každý si myslí, že poučiť ho môže iba právo a ekonomika a čo je mimo, to má byť zábava. Keby štúrovci boli písali iba pre zábavu, slovenský národ by dnes neexistoval. Oni aj vychovávali, dvíhali vzdelanosť. Hoci politicky prehrali, kultúrne víťazili, politické víťazstvo prišlo až dlho po ich smrti. Keby boli iba zabávali a nevychovávali svojich čitateľov, kde by sme boli dnes? Keď mladý atlét začne trénovať skok do výšky, povie si, chcem skákať dvesto centimetrov a keď mi to pôjde aj dvestotrid-

sať, tam sa začína extratrieda. V literatúre je niekedy ťažké stanoviť, čo je dvesto centimetrov a čo je extratrieda. Ale rád by som, aby nejaký čitateľ povedal autorovi: Napíš niečo, čo je blízko extratriedy. Heč! Bez vlastnej náročnej kultúry sa my Slováci v Európe stratíme. Budeme pôsobiť iba ako upratovači a operky, vytvárajúci opierky pre širšie a tučnejšie chrbty. Nevnučujem nikomu, aby v európskej ústave alebo zmluve bola zmienka o Bohu. Ale uvedomujem si, že práve kresťanstvo spojilo tento kontinent, vytvorilo Európu. Kresťanstvo a s ním aj judaizmus. Kedysi sa mohlo stať, že sa moslim pokresťančil, lebo v tomto náboženstve našiel čosi vyššie. Teraz príde do Európy a čo tam nájde? Iba otrockú prácu a hypermarkety. Nečudo, že mu islam poskytuje viac.

Ján Buzássy
Sme, 22.6.2007

Pamätať si cestu (dokončenie)

na budúcnosť. Deje sa totiž v nádeji, že dobré veci sa dajú opakovať a zlým sa dá predchádzať práve neprestajným oživovaním pamäte. Všade, kde si ľudia vedia spomenúť na to, ako ťažko sa dobíja sloboda, vážia si ju viac... Nesieme v sebe neprestajnú spomienku na utrpenie – či Ježišovo, či mučeníkov, či ľudí dneška – aby to premieňalo našu súčasnosť a budúcnosť.

Viera nie je archív udalostí a myšlienok. Je to neprestajné spomínanie pre oživenie dneška.

Pri sviatku slovenských vierozvestov a ostatných našich svätcov si môžeme spomenúť trochu aj na to, aby sme žili životné príbehy, na ktoré sa tiež raz oplatí spomínať.

Peter Cibira,
foto: Peter Spusta

Prečo zomrel Konštantín filozof?

Už ste sa niekedy zamysleli nad tým, prečo svätý Konštantín zomrel taký mladý? Prečo sa utiahol do kláštora, prijal meno Cyril a onedlho po štyridsiatke zomrel? Jeho osud mi pripomína osudy mnohých veľkých ľudí, ktorí pracujú do úmoru pre niekoho a pre niečo a nakoniec si ich práce, kým žijú, nik neváži, necení. Nielen to, zažívajú osočovanie, útoky na svoju vlastnú osobu, zneváženie svojho životného diela. Konštantín so svojim bratom Metodom predbehli dobu o tisíc rokov! Možno že je to osud všetkých priekopníkov, že ich rodáci zavrhnú, lebo jednoducho doba ešte nedozrela do ich myšlienok.

Keď si uvedomíte, že Konštantín a Metod preložili Bibliu a občiansky zákonník do reči, ktorej písomný prejav sami vytvorili, je to niečo ohromujúce. Ved' mnohým z nás je nemožné Bibliu i prečítať, nieto ešte ju preložiť a prepísať. Úžasná myšlienka slúžiť bohoslužby v reči ľudu bola pre mnohých ich kolegov natoľko poburujúca, že sa ponáhľali s obvineniami Konštantína a Metoda až pred samotného pápeža. A nie raz. Je zvláštne, že napriek tomu, že pápež ocenil ich dielo a dovolil liturgiu v reči ľudu, osočovanie a prenasledovanie z vlastných radov vôbec neustalo. Alebo možno i trochu ustalo, kým bol Metod arcibiskupom. No po jeho smrti celé dielo rozmetali po Európe. Toto prenasledovanie podivuhodne podporovala i štátna moc v podobe vlády Svätopluka. No i to malo svoj osoh. Vďaka tomu sa ich učenie a kultúra rozosiali po celej Európe.

Vráťme sa ale ku Konštantínovi. Odkiaľ pochádzal? Bývalá východorímska ríša – v tom čase nazývaná Byzantská, mala vycibrenú jemnú kultúru a dobrý právny systém. Doba rímskej a byzantskej ríše sa veľmi nelíšila od našej. Boli tu vzdelanci, jemné látky, kúpele... Múdrosť načerpaná od Grékov i ostatných národov veľkej rímskej ríše sa nedala zrovnať s drsnými podmienkami ešte len nedávno sa usadených národov Slovanov. Vplyv na Slovanov mali hlavne Frankovia. Tí to síce mysleli dobre, lebo chceli zachovať literu zákona a zvyku a tiež mať možno trochu kontrolu a vplyv u Slovanov. Práve tohto vplyvu sa chcel Rastislav zbaviť tým, že posunul slovanskú kultúru i liturgiu smerom k samostatnosti. No mocný Svätopluk zas tieto kontakty s Franskou ríšou obnovil a upevnil. Preto dnes neslávim obrady podľa východného obradu, ktorý nám doniesli svätí vierozvestovia, ale podľa západného, ktorý používali franské národy.

Konštantín a Metod nám chceli priniesť to najlepšie, čo vedeli a mali. Konštantín bol veľmi múdry - preto prívlastok filozof. Bol to básnik s citlivým srdcom. Musel sa určite veľmi preťažovať prácou na písme, prekladoch i cestami do zahraničia. Určite ťažko znášal všetky obvinenia a útoky. A preto jeho vzácny život tak skoro vyhasol. Nech je nám jeho život zamyslením, či aj my sa k múdrosti a námahe, ktorú nám iní obetujú nestavíme barbarsky, bez vďaky, s túžbou mať vplyv a moc. Či títo učenci nepredbiehajú svojimi myšlienkami dobu, na ktorú sme ešte nedozreli. Lebo je ľahšie dopestovať burinu, ako šľachtený stromček plný dobrého ovocia. Želám nám všetkým, aby sme rozpoznali takéto dobro a plní vďačnosti si ho chránili.

Sme tu spolu

Pred nedávnom sme v Duchovných ozvenách uverejnili článok pani Anky Oravcovej. Píše o chlapcovi postihnutom detskou mozgovou obrnou. Chlapec sa volá Matej Uhlár a spolu s rodičmi sa prisťahovali do Suchej nad Parnou. Jeho príbeh poznám od narodenia. Viem, koľko obetí, bolesti si s ním vytrpeli jeho rodičia. Koľko bezmocnosti sa striedalo s nádejou na zlepšenie jeho zdravotného stavu. Viem ako jeho rodičia neľutovali žiadnu námahu, keď sa dozvedeli o akejkolvek možnosti pomôcť Maťovi. Zháňali peniaze na liečenie v Budapešti, hlavne Ivka – Maťova mama - podstúpila s ním bolestivé cvičenia a aj keď ju to stálo veľa sĺz a niekedy by to najradšej vzdala, vydržala. Dnes je z Maťa človek, ktorý síce potrebuje pomoc, ale najmä vďaka svojim rodičom je tým, čím je. Koľko ponížovania, odstrkovania a výsmechu si zažil od ľudí, vie najlepšie on sám. A napriek tomu nie je zatrpknutý, má citlivé srdce, vníma bolesti iných a svojou dobrotou im chce pomáhať.

V tomto čísle Duchovných ozvien Vám prinášame Maťov beletrizovaný životopis a niekoľko odpovedí na naše otázky. V ďalších číslach to možno budú príbehy, ktoré on sám píše zo života a o živote.

H.T.

Maťo, predstavíš sa nám?

Mám osemnásť rokov, teraz som študentom arcibiskupského gymnázia. Momentálne úspešne dokončujem druhý ročník.

Ako tráviš voľný čas?

Mám nedostatok voľného času. Keďže by som chcel študovať aj na vysokej škole, musím sa veľa učiť. Keď mi zvýši voľný čas, najradšej ho trávim s mojimi kamarátmi.

Cenu, ktorú si dostal od istého občianskeho združenia, si venoval deťom na onkologickom oddelení. Čo Ťa k tomu viedlo?

Pre mňa nie je podstatné, čo ma k tomu viedlo. Som rád, že som dokázal spraviť niekomu radosť.

Čo si si odniesol zo stretnutia s ťažko chorými deťmi?

Silný emotívny zážitok, na ktorý nikdy nezabudnem. A nehanbím sa priznať, že som aj plakal, pretože mi tých detí bolo veľmi ľúto. Videl som tam veľa utrpenia, beznádeje a zúfalstva. Kedykoľvek by som to spravil znova.

Teraz je mnoho ľudí vďaka „Bailandu“ vnímavejších na utrpenie iných. Ako to vnímaš ty?

Maťko z Bailanda mi je veľmi sympatický a som rád, že máme niečo spoločné.

Aké sú Tvoje prania?

Moje prania? Najskôr by som chcel doštudovať a potom uvidím, ako ďalej.

Vidím Ťa ako právnik... Čo Ty na to?

Zatiaľ som iba študent strednej školy. Plány do budúcnosti už nejaké mám, ale či sa splnia, závisí hlavne odo mňa a myslím si, že aj od tej vyššej moci.

Za rozhovor ďakuje A. Oravcová
H. Tajcnárová

Matej Uhlár

beletrizovaný životopis

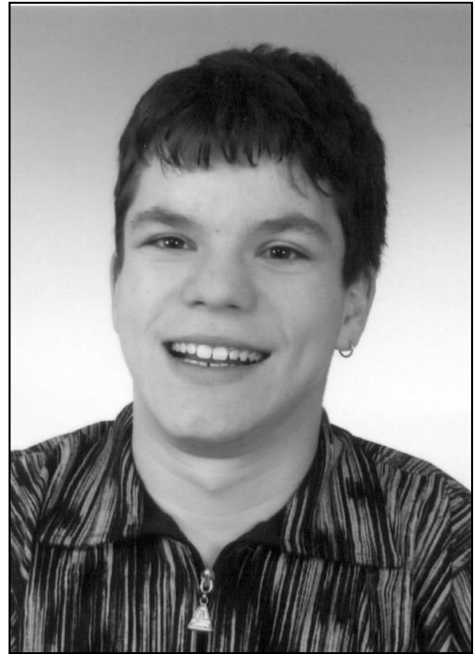
Možno som sa na tento svet tešil viac ako ostatní. Bol som asi veľmi zvedavý a možno preto som sa narodil takmer o dva mesiace skôr.

Môj neočakávaný príchod všetkých zaskočil, dokonca aj lekárov, ktorí ma už nedokázali presvedčiť, aby som ešte chvíľu počkal.

Narodil som sa 1.apríla 1989 v čase okolo polnoci, čo vyvolalo dohady v mojom dátume narodenia. Moju mamu asi presvedčil môj tvrdohlavý príchod a rozhodla sa pre prvý apríl. Keďže som sa narodil skôr ako sa patrí, moja váha bola len 1840 gramov a meral som 46 centimetrov. Po dlhšom čase strávenom v nemocnici a prekonaní ťažkostí som začal rásť a priberať na váhe. Keďže som si vyžadoval neustálu starostlivosť, moja mama zostala so mnou doma. Možno práve preto má od 21 rokov toľko šedivých vlasov!

Na moje piate narodeniny som dostal malé mačiatko, ktoré si so mnou užilo svoje. Určite si vtedy minulo najmenej päť zo svojich siedmich mačacích životov, pretože som s ním hral sumo zápasy a iné nebezpečné hry. Dnes je to však môj najmilší spoločník.

V šiestich rokoch som dostal detskú „péenku“ - ročný odklad a začal som chodiť do škôlky. Rok ubehol ako voda a moja detská „péenka“ vypršala a ja som z detského sveta plného hier a bez starostí vnikol do sveta hororu - do školy. Moja prvá učiteľka vyzerala hrozne. Často sa mi o nej snívalo ako o zlej čarodejnici, ktorá nás väzní v škole. Na jej hodinách sme sa cítili ako na vojne, pretože keď na nás

zakričala, vždy sme sa tak zľakli, že to vyzeralo, ako by sme sa postavili do pozoru.

Základná škola trvala pre mňa 9 nekonečných rokov a každý rok som spoznával nové a nové čarodejnice. Hoci som si časom zvykol, našiel som si spôsob, ako sa brániť.

Môj najkrajší deň bol 31. jún 2005, keď som šťastne ukončil moje pôsobenie na základnej škole.

Keďže som nepatril medzi najhlúpejších, moje ďalšie pôsobenie je na gymnáziu. Aj tu sa nachádza niekoľko čarodejníkov a čarodejníkov.

No po deviatich rokoch strávených na základnej škole ma nič zlé neprekvapí. Ale dúfam, že ma v živote čaká ešte niekoľko prekvapení, pretože prekvapenia mám rád, hlavne tie príjemné.

Keby...

Vždy, keď sa zamyslím nad svojim životom, predstavujem si, čo by bolo zo mňa, keby...

Keby som mala iných rodičov, keby som sa nevydala za svojho manžela, keby... Naozaj by to všetko bolo inak. Bola by som niekde inde, s iným človekom, v inom prostredí. Život by bol iný. Ale ja som tu, žijem s manželom, ktorého som si vybrala, mám s ním krásne deti. Okolo mňa sú ľudia bez ktorých si život neviem predstaviť. Patria ku mne, sú mojou súčasťou. Hrajú so mnou tento scenár, ktorý patrí iba mne. Prečo? Pretože to tak musí byť, pretože to chce On, Pán Boh. Som o tom presvedčená a verím tomu, že všetko tu na zemi je riadené Ním. Každý jeden ľudský osud, každá jedna životná cesta, každý máme svoje poslanie. Pravdou je, že z časti si osud a cestu vyberáme sami, no všetko so všetkým súvisí, zapadá to do seba ako skladačka. Toto ma napadlo, keď sa ma malý žiačik spýtal: „Ty nás ľúbiš všetkých?“ Zaskočil ma, takúto otázku som nečakala. Odpovedala som: „Áno všetkých.“ A on pokračoval: „A prečo?“ No, to už bolo ťažšie. Nevedela som hneď na túto otázku zareagovať. Ale chlapča sa vynášlo a odpovedal si sám: „Ja viem, lebo aj my ťa ľúbime:“

Je zaujímavé, že aj také malé deti (4 – 5 ročné) vás donútia rozmýšľať nad citovými a duchovnými vecami. My dospelí si ani neuvedomujeme, čo všetko sa skrýva v malých hlavičkách a srdiečkach. Pre nich sú to veci veľmi dôležité, pre nás obyčajné. Deti nás nútia pozeráť na svet inými očami. Nielen cez závoj mamonu a bohatstva. Pre dieťa je podstatné, či sa

naň v škôlke usmejem, či ho pohladkám a pritúlím k sebe, či a ako ho privedie otec alebo mamička do škôlky, ako sa s ním rozlúčia.

Dobre mu padne, keď ho počas zamestnania v škôlke pochválím, zapravím tričko, utriem noštek. Nehľadiac na to, z akej je rodiny, z akého prostredia pochádza, kde a s kým žije, akých má rodičov.

V deťoch máme ešte iskričku nádeje, že zdravé jadro rodiny pretrvá, len ho treba včas podchytiť. Deti sú súčasťou nášho života, ovplyvňujú nás a menia. Sú záchrancami našej, možno už rozpadajúcej sa skladačky. Ďakujem Bohu za ne.

Naozaj všetko a všetci sme riadení. Aj život, aj smrť. Aj láska, aj nenávisť, aj dobro, aj zlo. Tak aj my a naše deti. Preto si častejšie kladme otázku – Čo by bolo keby....? Aby si ju nemuseli klásť naše deti a deti našich detí. Naučme sa chápať ich slová, ich reakcie a otázky s láskou. Nebojme sa otvoriť si srdce a robiť všetko s láskou. Lebo, kde je láska, je i Boh, a kde je Boh, je všetko.

Lívia Izakovičová
ilustračné foto: Peter Spusta

STUHA

27. mája bola slávnosť u nás aj v nebi. Ježiš prijal pozvanie našich detí - jeho bratov a sestier a rozohrial láskou ich srdiečka tak, že sme snád' všetci cítili jeho prítomnosť osobne.

Boh poslal svojho syna Ježiša na svet, aby nám vysvetlil a zanechal, možno povedané slovami dnešnej doby, dopravné značky v množstve neprehľadných križovatiek na ceste života s jasným cieľom večnosti.

Na slávnosti prvého svätého prijímania našich detí ústami aj podobenstvom duchovného otca hovoril k nám sám Ježiš. Biela stuha, ktorú dal deťom do rúk symbolizovala čistý, absolútne dôverný vzťah k Bohu. Zrazu sme si uvedomili, že farba a pevnosť stuhy záleží od nás.

Hovoril ale, že nemusíme byť dokonalí, všetci sme hriešni a potrebujeme odpustenie, pretože hriech nás odľučuje od Boha. Ak padneme máme vstať, lebo niet takého hriechu, ktorý by nám nemohol byť odpustený. Inak by bola Kristova smrť

zbytočná! Teda ani roztrhnutá stuha neznamená definitívny koniec. Ukazoval deťom aj nám cestu, ako sa máme vrátiť, keď sa stratíme. Dokonca aj uzol na stuhe má pozitívny zmysel. Dáme Bohu možnosť znovu pritiahnuť nás k nemu.

K týmto pravdivým slovám patrili aj slová krásnych piesní, ktoré spievali deti spolu s duchovným otcom za sprievodu gitary. Naši prvoprijímajúci spojení s Kristom žiarili láskou a čistotou, my rodičia radosťou a vďakou, že nám Pán Boh doprial cez naše deti osobitným spôsobom zažiť dotyk jeho lásky a blízkosť Božieho kráľovstva na zemi.

V tejto súvislosti si spomínam na jednu otázku, ktorú som čítala: „Kde býva Boh?“

Istý rabin ju položil učeným hosťom a sám im dal aj odpoveď: „, Boh býva tam, kam mu dovoľia vstúpiť“.

Ostáva teda na každom z nás, či tieto dary Svätého Ducha necháme odviať vo víre uponáhľaného života, alebo ich budeme vedome oživovať a sprítomňovať účasťou na svätých omšiach a svätom prijímaní.

K spojeniu s Kristom v Eucharistii sme

stále pozvaní
ba dostávame aj
akoby prísľub pre
budúcnosť, že sa
nám podarí toto
spojenie udržať
vo všetkých
okolnostiach
života,
v myšlienkach,
želaníach aj
skutkoch.

Mária Mazúrová

Foto-Video
štúdio Klčo

Dozrel čas na zmenu

Je nedeľa medzi sviatkami Božieho Tela a Božského srdca Ježišovho a pre mňa čas rozhodnutia. Rozhodnutia ísť ďalej. Pre moje dobro i pre dobro iných. Myslím, že dozrel čas na zmenu. Učila som v Suchej desať rokov a vyrástla mi pod rukami jedna generácia detí. Bola to generácia detí „nežnej revolúcie“ a bolo to na nich cítiť. Boli to skutočne revolučné deti. Starí pedagógovia tvrdia, že sa deti celkom zmenili a cítiť to asi všade. Je to generácia, ktorá je odrazom doby v ktorej žijú. Aj vzťah k náboženstvu sa veľmi premenil. Mnoho „veriacich“ vraví o svojom náboženstve tak, akoby tam ani nepatрили. Akoby boli iba pozorovateľmi zvonka. No napriek tomu si nechávajú otvorené vrátka. Čo keby náhodou ten Pán Boh existoval?

Pred revolúciou bolo náboženstvo a skutočná, slobodná viera potláčaná, obmedzovaná, znevažovaná, a tak si veriaci ľudia vedeli navzájom i pomôcť. Aj deti ju vnímali ako niečo cenné, lebo ich rodičia sa pre ňu vystavovali nebezpečenstvu. Tesne po revolúcii nastal veľký bum. Náboženstvo našli, našťastie, aj ľudia, ktorí ho z rôznych dôvodov buď neprejavovali, skrývali, alebo i otvorene prenasledovali. Ak je to úprimné, je to dobré. Veď koľko svätcov sa stalo práve z prenasledovateľov kresťanstva. Prvý bol svätý Pavol. Kto by si dnes trúfol pochybovať o jeho viere? Dokázal ju životom a svojim dielom.

Lenže eufória z revolúcie netrvala dlho. Spolu s prílivom brakovej kinematografie a ľahkým nadobudnutím veľkého majetku mnohí zabudli na obsah kresťanstva a po-

nechali si iba pekný rám. Lebo dodáva dôveryhodnosti. Nastala vlna kritiky, vyhľadávanie senzácií, jemné posúvanie vedomia ľudí smerom k neobmedzovateľnému používaniu sveta a spochybňovaniu hodnôt.

Kňazi, rehoľníci, katechéti, ľudia ktorí sa rozhodli žiť proti prúdu doby v súlade s dobrými mravmi sa ocitli v prvej línii pod paľbou prinajmenšom nepriazne spoločnosti.

Zdá sa mi, že sa v súčasnosti doba znovu mení. Či k lepšiemu, či k horšiemu ukáže čas. No prívádzať ľudí k dobru a k viere je zdá sa čoraz ťažšie. Je to možno i preto, že máme pocit, že všetko, čo máme, je iba naša zásluha. Neprežívame chudobu, alebo aspoň mnohí ju neprežívajú, a tak veľké božie dobrodenia vnímame výslovne iba ako svoju silu a moc nad svetom. Nevedomujúc si, ako ľahko sa naša sila a moc môže pominúť.

V úvode som spomínala rozhodnutie. Je to moje rozhodnutie ponúknuť po desiatich rokoch výsadu i ťarchu vyučovať náboženskú výchovu inému človeku. Desať rokov sa mi zdá príliš dlho pre jeden vzor. Teším sa na nové vanutie Ducha, ktoré, ak budete aj vy sami chcieť, môžete pocítiť. Katechéta sa spolu s Ježišom teší z dobier, ktoré aj jeho pričinením môžu narásť, alebo čo i len trošku posunúť niečo dopredu. No spolu s ním aj trpí, ak veci nefungujú. Ak sa rúca ľudská ochota spolupracovať na dobrých veciach, na ľudsky dobrých a priateľských vzťahoch.

Je nemožné, aby vám ktokoľvek odovzdával obraz o Bohu, bez vašej túžby uvidieť ho aspoň v odraze krásy a dokonalosti sveta a ľudskej túžby byť dobrý a boží. Katechéta nie je len „obyčajný“ učiteľ. Hodiny náboženstva nemôžu byť stavané na tú istú úroveň ako profánne predmety. Má to byť o dialógu, o hľadaní, lebo Boha

nemožno vtesnať do poučiek a vzorcov, ani ho celkom uchopiť a pochopiť. Lenže toto hľadanie musí vychádzať z túžby niečo sa dozvedieť, z túžby hľadať. Vedomosti z viery sú dôležité – aby sme nedospeli do stredoveku a nezačali z nevedomosti o viere upaľovať bosorky, aby sme vedeli v čo veríme. To nie je len znalosť základných modlitieb a pravidiel viery. Tie sú mimochodom na začiatku každej modlitebnej knižky a deti by ich mali vedieť od vlastných rodičov, ako nevyhnutný základ. Ale oveľa dôležitejšie je naozaj žiť tak, aby kresťanstvo i napriek prijatiu všetkej našej hriešnosti, bolo aspoň trochu cítiť aj na našom živote.

Deťom v škole som hovorievala, že keby sa skutočne stotožnili aspoň so základnou ľudskosťou, etikou, slušnosťou, bolo by radosť nielen učiť, ale život by bol omnoho ľahší. A keby sme žili podľa Ježišových rád, bol by tu raj na zemi. To je však v dnešnej dobe čoraz ťažšie. Dokonca i „dobrí“ kresťania si dokážu navzájom tak ublížiť, ponížiť, osočiť, že i pohania by sa za to hanbili.

Ale aby som i ja neosočovala, musím povedať, že som stretla na tejto škole i v tejto farnosti veľa veľa cenných ľudí i detí s dobrým srdiečkom, s premýšľavou hlavičkou a vrozeným zmyslom pre dobro a spravodlivosť. To, čo mi chýbalo v škole, bol väčší záujem a spolupráca rodičov, čo je trošku škoda a možno i podstata všetkých ťažkostí. Mnohé deti (ale ani ich rodičia) nepovažujú za potrebné niečo vedieť o svojej viere. Stačí im aby „mali odbavené“ sviatosti, dostali bicykel a dovidenia pri sobáší. Našťastie nie všetci do takto berú. Viera nás má zušľachťovať a kultivovať. Pomáha v nás utvárať osobnosť. Viera nevznikne na hodinách náboženstva (i keď môže), ale z túžby a hľadania Boha. Prejavom tejto túžby je

aj prítomnosť na tom, čo je pre nás najcenejšie, na svätej omši. A v tom mnohým deťom chýba príklad rodičov. Alebo dieťa priamo zosmiešňujú a ponížujú, ak sa rozhodne častejšie využiť tento dar.

Viera a osobnosť človeka sa prejavuje v skutkoch a slovách, ktoré vyslovíme. Želám nám všetkým, aby bolo medzi nami dosť vierou a kultom premenených, teda kultivovaných a kultúrnych ľudí. Želám Vám, aby ste si vyprosili katechéta takého, ktorého dokážete prijať tak, aby mohol kultivovať vaše deti a pomáhal vám formovať z nich osobnosti.

Ďakujem vám za všetku pomoc. Zvlášť ďakujem všetkým deťom, ktoré sa snažili počúvať, premýšľať, hľadať to, čo je ľudsky dobré, sväté, prospešné, krásne. Ďakujem rodičom, ktorí ma v tejto skutočne náročnej, ťažkej službe formovania ich detí podporili, podržali svojimi výrokmi i výchovou svojich detí k dobru a pravde.

Želám novej pani katechétky či katechéty Boží viator do plachiet, veľa radosti, požehnaní, síl, múdrosti a plnosť všetkých darov, ktoré bude pre túto, v dnešnej dobe najťažšiu, učiteľskú službu potrebovať.

Na záver chcem naozaj osobitne poďakovať pánovi farárovi za všetku starostlivosť a snahu čo najviac uľahčiť a podporiť nielen vyučovanie náboženstva, ale okrem svojich nemalých povinností byť nablízku i v škole každému, kto to potreboval. Osobitne mu ďakujem za humor a plnosť Darov Ducha ktorými nás dvíhal. Modlím sa, aby mal dosť sily pokračovať v tejto vzácnej službe ľuďom i Bohu.

S úctou k všetkým ľuďom dobrej vôle
vaša Gabriela Spustová

Čo sme zasiali, to zožneme

Aká je dnešná mládež? Sú horší alebo lepší ako sme boli my? Aké budú? Múdrejší, šťastnejší, rozhládenejší? Alebo príde po nás potopa?

Dovolím si odcitovať: „Táto mládež je od základu skazená. Je zlá, bezbožná a falošná. Už nikdy nebude taká, aká bola predtým.“ Tieto slová sú zaznamenané v spisoch Babylonu, asi tisíc rokov pred narodením Krista. Prešlo tritisíc rokov a my sa pýtame – Aká je dnešná mládež? Sú lepší, alebo horší? V jednom čísle DO som sa zaoberala podobným problémom. Týkal sa mladých študentov na vysokej škole, ich perspektívou zamestnania a príjmov na Slovensku a v zahraničí. Nie, nič sa nezmenilo k lepšiemu, ba práve naopak, k horšiemu. Dnešný mladý študent rovno do očí povie učiteľovi – načo sa mám učiť? Kto má bohatých rodičov, bude tiež bohatý. Bude si môcť dovoliť viac drahých vecí, viac drahých dovolení, domov. Áno, máme sa niektorí lepšie. Postavili sme si veľké domy, ale máme ďaleko k susedom, blízkym. Máme veľa miestností, ale nevieme si nájsť jednu, spoločnú, kde by sme sa všetci – rodina – stretli, porozprávali. Niet na nič čas. Máme peniaze a moc. Ale vieme ich správne použiť a nie zneužiť?

Aké sú základné hodnoty dnešných detí?

Stať sa bohatým a úspešným za akúkoľvek cenu – je prvoradým miestom v rebríčku hodnôt. Poctivá práca, svedomitosť a čestnosť sa krčia kdesi na konci. Kedyysi boli kladnými hrdinami Winnetou, dobro víťazí nad zlom. Dnes sa od nich

dozvieme, ktorá celebrita s kým spáva, koľko peňazí otrieska v butiku, aké drahé autá ničí na našich cestách. Opýtajte sa ich však, kto bol Matka Tereza, alebo Karol Wojtyła – nastane hrobové ticho. Keby mal kto mladým ľuďom vysvetliť, čo sú tie celebrity vlastne zač, mohli by sa stať dobrým odstrašujúcim príkladom. Ak nie, stávajú sa vzorom.

Ešte žiadna slovenská generácia nežila v takom blahobyte, ako táto. A žiadnej generácii sa tá predchádzajúca nepokúšala zjednodušiť život natoľko, aby nemusela myslieť. Mám na mysli mnohé dovezené TV seriály, kde deti žijú v krásnom prostredí, majú bohatých rodičov, ľahko študujú, bezstarostne žijú. Stalo sa aj vám, že vaše dieťa (alebo dieťa niekoho zo známych) vám povedalo, že ste chudobní, že sa hanbí za vás? Vyrázilo vám to dych? Vedeli ste hneď na to zareagovať? Kde to tie deti berú? Veď väčšina rodičov robí pre deti aj viac, ako musí. Robia často dlhšie, ťažšiu robotu – len aby mal potomok väčšie pohodlie, aby mu nič nechýbalo. Výchovu nahrádza často televízia, médiá. Je pravdou, že rodičia sa deťom venujú v priemere iba desať minút denne. Je to dost' či málo? Kde sú spoločné raňajky, spoločné chvíle pri večernej modlitbe? Je pravdou však i to, že dnešné deti zrazu vedia viac, než dospelí. Môžu za to počítače, internet, mobily. Dieťa sa ľahko dostane na stránky, kde sa veľa dozvie. Na dospelom je, aby informácie vedel správne použiť a nie zneužiť. Potom budú deti múdrejšie, šťastnejšie, rozhládenejšie.

Anna Oravcová

Nádej je ako kvet kvitnúci na púšti

Nina Klein

Apoštolát modlitby na mesiac júl:

- **Všeobecný:** Aby sa všetkým občanom jednotlivo i v skupinách umožnilo aktívne sa podieľať na živote a spravovaní spoločného blaha.
- **Misijný:** Aby všetci kresťania, vedomí si svojej misionárskej povinnosti, pomáhali všetkým, čo sa zúčastňujú na evanjelizácii národov.
- **Úmysel KBS:** Aby rodiny, ktoré trávia čas na dovolenke, nezabúdali na svoje náboženské povinnosti.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

Zodpovedný redaktor:
Mgr. Peter Cibira, administrátor
Grafická úprava: Ing. Peter Spusta

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Cena: dobrovoľný príspevok

jún v našej farnosti

Zosnulí:

- +26.5., Rudolf Krajčovič, Suchá, 73.r.
- +30.5., Pavol Rybár, Košolná, 71.r.
- + 3.6., Katarína Virdzeková, Zvončín, 85.r.
- +17.6., Michal Surový, Suchá, 57.r.
- +21.6., Sidónia Martinkovičová, Suchá, 87.r.

Pokrstení:

- *30.12.2006, Sofia Staráčková, Suchá
- *18. 4.2007, Andrej Hvizdoš, Košolná
- *18. 4.2007, Martin Hvizdoš, Košolná
- * 3. 3.2007, Peter Weinberger, Senec
- *23. 2.2007, Lukáš Duba, Suchá
- *17.11.2006, Cody Adrián Tressel, Zvončín

Sviatosť manželstva uzavreli:

- 2.6. Peter Benedek a Ivana Oravcová
- 23.6. Jozef Ostríž a Anna Sviateková

Výročia, významné cirkevné akcie

- 1.7. výročie smrti arcibiskupa
Mons. Eduarda Nécseyiho (1968), Nitra
- 11.7. biskupská vysviacka Mons.
Andrej Imrich, pom. biskup (1992), Spiš
- 16.7. bisk. vysviacka Mons. Viliam
Judák, diecézny biskup (2005), Nitra
- 17.7. sviatok blahorečeného
mučeníka biskupa Pavla Petra Gojdiča
- 20.7. biskupská vysviacka Mons.
Jozef Zlatňanský, emeritný biskup, býv.
sekretár Interdikasteriálnej komisie pre
Cirkev vo východnej Európe (1997),
Bratislava-Trnava, Topoľčianky
- 26.7. biskupská vysviacka Mons.
Štefan Vrablec, emeritný pomocný
biskup (1998), Bratislava - Trnava
- 27.7. biskupská vysviacka Mons.
František Rábek, biskup, vojenský
ordinár (1991)
- 27.7. biskupská vysviacka Mons.
Štefan Sečka, pom. biskup (2002), Spiš

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na júl

(Rozpis sv. omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Sv. omše v týždni

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. júla – 13. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

10.30 – Suchá, omša v Ružovej doline

5. júla – Cyril a Metod,

slovanskí vierozvestovia

7.30 - Zvončín; 9.00 – Košolná;

10.30 - Suchá

8. júla – 14. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

15. júla – 15. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

22. júla – 16. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

26. júla – Joachim a Anna, patróni kostola

17.00 - Zvončín; 18.00 - Suchá

29. júla – 17. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a **9.00** - Suchá;

10.30 - Zvončín - slávnosť patrónov kostola, hody

Júl 2007

Obdobie cez rok

Ne 1 13. nedeľa v cezročnom období

Po 2 Návšteva Panny Márie

Ut 3 Tomáš, apoštol

St 4 Alžbeta Portugalská

Št 5 Cyril a Metod, slovanskí vierozv.

Pi 6 Mária Goretti, panna, mučenica

So 7 Anton Mária Zaccaria, kňaz

Ne 8 14. nedeľa v cezročnom období

Po 9 Augustín Zhao Rong, kňaz

Ut 10 Libuša

St 11 Benedikt, opát, spolupatrón Európy

Št 12 Ján Gualbert, opát

Pi 13 Henrich

So 14 Kamil z Lellis, kňaz

Ne 15 15. nedeľa v cezročnom období

Po 16 Panna Mária Karmelská

Ut 17 Andrej Svorad a Benedikt, pustovn.

St 18 Fridrich

Št 19 Zlatica (Aurea), panna, mučenica

Pi 20 Apolinár, biskup

So 21 Vavrinec z Brindisi, kňaz, učiteľ Cirkvi

Ne 22 16. nedeľa v cezročnom období

Po 23 Brigita, rehoľn., spolupatr. Európy

Ut 24 Sarbel Makhluč, kňaz

St 25 Jakub, apoštol

Št 26 Joachim a Anna, rodičia Panny Márie

Pi 27 Gorazd a spoločníci

So 28 Nazarius a Celzus, mučeníci

Ne 29 17. nedeľa v cezročnom období

Po 30 Peter Chryzológ

Ut 31 Ignác z Loyoly, kňaz